

Суд Босне и Херцеговине
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 З У 014317 13 У
Сарајево, 14.5.2015. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Јадранке Брењо, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Тање Ђокић, у управном спору тужиоца Завод здравственог осигурања КС, Улица Ложионичка 2, Сарајево, против рјешења број: УП2 ..., од 29.10.2013. године, тужене Босна и Херцеговина, Агенција за заштиту личних/особних података, у управној ствари неовлаштене обраде личних података, на нејавној сједници одржаној дана 14.5.2015. године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Оспореним рјешењем тужене број: УП2 ..., од 29.10.2013. године, усвојен је као основан приговор против Завода здравственог осигурања Кантона Сарајево (у даљем тексту ЗЗО КС), због тражења на увид личне карте приликом овјере здравствене легитимације, забрањено ЗЗО да приликом овјере здравствене легитимације тражи на увид личну карту осигуранима, обавезан ЗЗО да без одлагања обуставити тражење личне карте на увид и о томе у року од 15 (петнаест) дана обавијести Агенцију.

Тужилац сматра да је тужени приликом доношења оспореног акта погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, погрешно примјенио материјални закон и повриједио правила управног поступка. Сматра да је тужена одлуку донијела позивајући се само на Закон о заштити личних података БиХ, иако је требала примијенити Закон о здравственом осигурању и Закон о јединственом систему

регистрације, контроле и наплате доприноса. Истиче да је изрека оспореног акта неразумљива, и у супротности са наводима образложења, те да је повријеђен принцип законитости јер је пропустила да одлуку донесе примјеном правила из Закона о управном поступку. Посебно указује да овјера здравствене легитимације значи да је осигураник стекао услове за кориштење здравствене заштите, како је и прописано законским и подзаконским актима из области здравственог осигурања.

У одговору на тужбу, тужена је истакла да у цјелости остаје код оспореног рјешења, јер сматра да обрада личних података увидом у личне карте осигураника није прописана законом.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ (Службени гласник БиХ", број:19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога:

Заштита личних података регулисана је Закона о заштити личних података (Службени гласник БиХ", број: 49/06,76/11 и 89/11) који има основни циљ да се на територији Босне и Херцеговине свим лицима, без обзира на њихово држављанство или пребивалиште, осигура заштита људских права и основних слобода, а нарочито право на тајност у погледу личних података који се на њих односе. Питања здравственог осигурања уређена су Законом о здравственом осигурању ("Службене новине ФБиХ број: 30/97, 7/02, 70/08 и 48/11), па према члану 1., здравствено осигурање, као дио социјалног осигурања грађана, чини јединствен систем у оквиру кога грађани улагањем средстава, на начелима узајамности и солидарности, обавезно у оквиру кантона осигуравају остваривање права на здравствену заштиту и друге облике осигурања на начин који је утврђен овим законом, другим законима и прописима донесеним на основу закона.

Спорно је у овој правној ствари да ли се лична карта, као основни идентификациони документ може тражити на увид приликом овјере здравствене легитимације, документа којим се доказује да носилац има право на здравствену заштиту.

По налазу овог суда, правилно је тужена утврдила чињенице у овој правној ствари и правилно примијенила материјални пропис, те за своју одлуку дала ваљане разлоге које у цјелости прихвата и овај суд.

Наиме, ниједном одредбом Закона о здравственом осигурању није прописана обавеза да се приликом овјере здравствене легитимације тражи на увид лична карта доносиоца. Према члану 2. Закона о личној карти држављана Босне и Херцеговине ("Службени

гласник БиХ" број: 32/01, до 18/12), лична карта је јавна исправа којом се доказује идентитет, чињеница мјеста рођења и датум рођења, пребивалиште односно боравиште за расељено лице и држављанство БиХ, док је чланом 3. став 5. истог закона прописано да држављанин може имати само једну личну карту и није је дужан дати на увид ако то није прописано законом. Чињеница да је Упутством о садржају и облику здравствене легитимације ("Службене новине ФБиХ" број: 11/00 и 8/13) прописано да "здравствена легитимација важи уз личну (особну) карту", не утиче на наведено, јер је и јасно и логично да је код примјене здравствене легитимације здравствена установа дужна да провјери идентитет осигураног лица које тражи здравствену заштиту, како је то и прописано чланом 7. Упутства. Овјера, сама по себи, не захтијева провјеру идентитета, него провјеру испуњености услова у погледу уплаћених доприноса, чињенице живота и др. осигураног лица и потпуно је небитан податак о идентитету доносиоца.

Налазећи да се оспорена одлука темељи на правилно утврђеном чињеничном стању, правилној примјени закона, те да у поступку који је претходио доношењу коначне одлуке није било повреде поступка, цијенећи да остали приговори нису од утицаја на одлуку о законитости оспореног акта, одлучено је као у диспозитиву, примјеном одредбе члана 37. став 2. Закона о управним споровима БиХ.

ЗАПИСНИЧАР

Тања Ђокић

